

PATRICIA
LOCKWOOD

Nimeni nu vorbește
despre asta

Traducere din limba engleză și note de
Domnica Drumea

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Alexandra Turcu

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCKWOOD, PATRICIA

Nimeni nu vorbește despre asta / Patricia Lockwood ; trad. din lb.
engleză de Domnica Drumea. - București : Pandora Publishing, 2022

ISBN 978-606-978-533-1

I. Drumea, Domnica (trad.)

821.111

Titlul original: *No One Is Talking About This*
Autor: Patricia Lockwood

Copyright © 2021 by Patricia Lockwood
Copyright © Pandora M, 2022
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-533-1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Partea întâi

A deschis portalul și mintea i-a ieșit în întâmpinare. Înăuntru, aerul era dogoritor și ninge, iar primul fulg din furtuna de zăpadă care cuprinsese totul i-a poposit pe limbă și s-a topit.

Prim-planuri cu pictură pe unghii, o pietricică din spațiu, ochii compuși ai unei tarantule, o furtună ca un compot de piersici pe suprafața lui Jupiter, *Mâncătorii de cartofi* al lui Van Gogh, un chihuahua cocoțat pe membrul erect al unui bărbat, o ușă de garaj pe care era scris cu spray-ul STOP! NU-I MAI TRIMITE E-MAILURI SOȚIEI MELE!

De ce era portalul atât de intim, de vreme ce intrai în el tocmai fiindcă simțeau nevoia să fii pretutindeni?

A pipăit marmura verde, grea a zilei, căutând crăpătura fină prin care ar fi putut să iasă. Trebuia să vină firesc. Afară, aerul atârna în falduri, și norii stăteau adunați în grămezi de câlți, iar pe cer, spre miazăzi, era o pată difuză, acolo unde se pregătea să răsară un curcubeu.

Apoi trei guri de cafea, și o fereastră s-a deschis.

Sunt convins că lumea se aglomerează prea tare, *lol*, i-a trimis un mesaj fratele ei, care se făcea rachetă la sfârșitul fiecărei zile cu o sticlă de Fireball.

Capitalismul! Era important să-l urăști, deși așa făceai bani. Încetul cu încetul, s-a trezit că se îndreaptă spre o poziție atât de filosofică încât nici măcar Isus n-ar fi putut să o apere: că trebuie să deteste capitalismul și în același timp să adore cadrele filmate în magazine universale.

Politica! Problema era că acum aveau un dictator, ceea ce, potrivit unor oameni (albi), nu mai avuseseră niciodată, iar potrivit altora (toți ceilalți), avuseseră întruna, încă de la începutul lumii. Prostia ei o înspăimânta, precum și sunetul vocii sale când vorbea cu oameni care erau proști în continuare.

Problema era că dictatorul era foarte haios, și poate că toți dictatorii fuseseră așa. Absurdul, și-a zis ea. Dintr-odată, toate acele romane rusești în care cineva se transformă într-o linguriță cu gem de mure într-o casă la țară au început să capete sens.

Care fusese gândul acela frumos, profunzimea nebănuită pe care se străduise să o aștearnă pe hârtie? Și-a deschis caietul cu nerăbdarea pe care o simțea întotdeauna în asemenea prilejuri — poate că asta avea să fie până la urmă, asta avea să-i fie gravat pe piatra de mormânt. Suna așa:

șoricelul chuck e cheese¹ n-are decât să-și facă gaura la mine-n știți voi ce

După ce mori, se gândea ea în timp ce se spăla cu grijă pe picioare sub acele fine ale apei, lucru pe care, după cum aflase de curând, unii oameni nu-l făceau, în fața ochilor îți apare o mică diagramă care îți arată cât din viață ți-ai petrecut la duș certându-te cu oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Oh, dar era oarecum mai puțin laudabil decât să-ți petreci timpul monitorizând cu atenție cât de solide sunt căsuțele castorilor și preconizând astfel cât de aspră are să fie iarna?

Se autostimula? Îi era cât se poate de teamă că exact asta face.

1. Mascota lanțului de restaurante Chuck E. Cheese.

Lucruri care au fost mereu acolo:

Soarele.

Corpul ei și o unduire abia simțită la rădăcina firelor de păr.

Ceva în aer aproape ca muzica, o muzică brută, primitivă și învolburată, precum mosoarele aranjate pe culori, așteptând.

Genericul unui spectacol din copilărie, în care manechinele se trezeau la viață în toiul nopții, într-un magazin universal.

Un montaj anonim de pe History Channel, cu milioane de siluete cenușii mărșăluind, avioane cu bot de rechin, rachete cu trene de mătase în flăcări, nori-ciupercă.

Un episod din *True Life* despre o fată căreia îi plăcea să se ungă cu ulei din cap până-n picioare și să intre într-un vas cu legume asortate, prefăcându-se că o s-o mănânce canibalii. Ceva cu conotație sexuală.

Gândul brusc, aproape încolțit: Am un gândac pe mine???

Ce păcat de toate astea, ce păcat.

Unde dispăruse vechea tiranie, tirania soțului asupra soției? Bănuia că mare parte din ea fusese abătută spre idei ciudate despre suplimente, dacă discurile de vinil aveau

sau nu sunetul „mai cald“ și care dintre aparatele de cafea nu erau nici mai mult, nici mai puțin decât *un căcat în gura sfântului cafelei*. „Acum o sută de ani ai fi scos cărbune din mină și ai fi avut paisprezece copii, toți pe nume Jane“, se minuna ea adesea, în timp ce se uita cum un bărbat își împunge soția cu degetul în fața display-ului de la espressorul Keuring. „Acum două sute de ani, poate că ai fi fost într-o cafenea în Göttingen, scuturând ziarul, întorcând pe toate părțile chestiunile zilei — în timp ce eu aș fi scuturat cearșafurile pe fereastră, neștiind să citesc.“ Dar oare tirania n-a fost resimțită întotdeauna ca mâna lui „așa stă treaba“?

Era o greșeală să crezi că alți oameni nu au o viață la fel de profundă ca a ta. Pe lângă asta, nici măcar nu aveai o viață atât de profundă.

Se trăgea cu urechea la greu, și implicațiile acestui fapt încă nu se cunoșteau. Jurnalele celorlalți oameni se revărsau în jurul ei. Trebuia oare, de pildă, să asculte ce vorbeau adolescenții? Trebuia oare să urmărească cu atâta lăcomie complimentele pe care șerifii de țară le făceau vedetelor porno, fără să-și dea seama că și alți oameni puteau să-i vadă? Dar șirul de femei care își dădeau toate seama că aveau exact aceeași cicatrice pe genunchi? „Și eu am

cicatricea aia!“ , a exclamat o femeie albă, dar a fost redusă la tăcere rapid și eficient, pentru că nu era o cicatrice identică, întrerupsese existența unui „noi“, iar lumea în care se alesese cu acea cicatrice nu era aceeași cu lumea lor.

Zăcea în fiecare dimineață sub o avalanșă de detalii, extaziată, fotografii cu mic dejunuri în Patagonia, o față aplicându-și fondul de ten cu un ou fiert cu gălbenușul tare, un shiba inu în Japonia sărind de pe o lăbuță pe alta să-și întâmpine stăpânul, femei palide, fantomatice, postând fotografii cu vânățiile lor — lumea strângându-se tot mai tare, iar pânza de păianjen a conexiunii umane devenea atât de groasă încât era aproape o mătase sclipitoare și solidă, și ziua tot nu se deschidea în fața ei. Ce însemna faptul că i se îngăduia să vadă asta?

Dacă începea să-și muște buza de jos, așa cum făcea aproape întotdeauna după gustul amar de zibetă și lapte al cafelei de dimineață, se ducea la baie, unde șuvițele iederei se răsfirau afară pe fereastră, și, cu foarte multă grijă, se dădea pe buze cu un roșu curat, intens, electrizant — de parcă mai târziu în seara aceea trebuia să ajungă la un club underground, unde să se simtă la fel de golită ca o paietă lipsă, unde să concentreze tot norul sângeriului de sentimente omenești într-un vers format din șase cuvinte.

O durere în ceafă. Era noua ei conștiință de clasă.

În fiecare zi, atenția lor trebuia să se îndrepte, precum razele soarelui pe un banc de pești, brusc, spre o altă persoană pe care s-o urască. Uneori, subiectul era un criminal de război, dar alteori era cineva care înlocuise un ingredient din guacamole cu unul odios. Nu atât ura o interesa, cât atenuarea blândă, ca și cum sângele lor la un loc ar fi luat o decizie. Ca și cum ar fi fost o specie care elibera norișori de otravă sau un nor de cerneală neagră pe fundul oceanului. Ce vreau să spun e — ai citit articolul despre inteligența caracatițelor? Ai citit cum caracatițele ies mărșăluind din apă și înaintează pe uscat, în armate alunecoase și ascultătoare?

„A-ha-ha!“, a țipat ea, noul fel, mai amuzant, de a râde, în timp ce urmărea imagini cu trupuri aruncate dintr-un carusel la Ohio State Fair. Traietoriile lor prin aer erau pure arcuri de bucurie, tricourile de pe ei deveneau lichide, uite ce putea carnea să facă atunci când capitula, până la momentul de abandon al...

„Ce e atât de comic?“, a zis soțul ei, întins în scaun, cu gambele ca niște tăișuri atârându-i peste brațul acestuia, dar ea deja derulase restul secvenței și văzuse că cineva e

mort, iar alți cinci atârnă pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară din lume. „O, Doamne!“, a șoptit când și-a dat seama. „O, Doamne, o, nu, Doamne-Dumnezeule!“

La ora nouă în fiecare seară, își abandona mintea. Renunța la ea, ca la o credință. Abdica de la ea, ca de la un tron, totul în numele dragostei. Se ducea la congelator, deschidea ușa, lăsând aerul rece să-i vină pe față, și își imprima amprente pe gâtul înghețat al unei sticle din care își turna ceva într-un pahar foarte, foarte curat. Apoi era fericită, deși se îngrijora în fiecare seară, așa cum nu faci niciodată cu bună știință, dacă avea sau nu să fie destul.

Înăuntru portalului, un bărbat care, în urmă cu trei ani, posta doar ocazional chestii de genul „Sunt un retardat cu curu' praștie“, acum îi îndemna pe oameni să deschidă ochii la puterea socialismului, ceea ce părea brusc să fie singura soluție.

Pronumele ei, de care nu se simțise niciodată deosebit de apropiată, călătorea tot mai departe de ea în portal, prăvălindu-se printre peisaje de *nouă*, și *lui*, și *noi*, și *lor*. Din când în când, zbura înapoi în lumină pe umărul ei, ca

un papagal care repeta tot ce spunea ea, dar care altminteri n-avea nimic de-a face cu ea, care de fapt îi fusese lăsat de o mătușă bătrână și ciudată, care, pe patul de moarte, îi lătrase pur și simplu „Descurcă-te cu el!“.

De cele mai multe ori, totuși, se transforma în *tu, tu, tu, tu*, până în punctul în care habar nu mai avea unde se termina ea și unde începea restul mulțimii.

Exista o fotografie emblematică, proaspătă ca uniforma de infirmieră care se vedea în ea, a unei femei aplecate pe spate și sărutate de un soldat de Ziua Victoriei. O văzuserăm cu toții toată viața, crezând că înțelegem acea pasiune spontană pe care o surprinde — iar acum femeia ieșise din negura istoriei ca să spună lumii că nu-l cunoaște deloc pe acel bărbat, că de fapt fusese foarte speriată pe tot parcursul întâlnirii. Și doar atunci s-au zărit limpede pumnul strâns, mic și fragil ca un colibri, al mâinii stângi, spatele încovoiat într-un unghi nefiresc, cotul soldatului ținându-i gâtul ca într-o menghină. „Nu-l mai văzusem niciodată“, a zis femeia, și iată-l în fotografie, iată-l în mințile noastre, înhățând-o ca pe un trofeu, fără să-i mai dea drumul.

Firește, cei care furau cel mai mult erau întotdeauna cei care își spuneau iluminați. Care deprindeau argoul

primii. Ca să demonstreze — ce? Că nu sunt precum ceilalți? Că știu ce merită furat? De asemenea, ei erau și cei mai vinovați. Dar vina nu valora nimic.

Era o jucărie nouă. Toată lumea își bătea joc de ea, dar apoi s-a zis că e destinată oamenilor cu autism, după care nimeni nu și-a mai bătut joc de ea, dar și-au bătut joc de cei care își bătuseră joc de ea înainte. Apoi altcineva a descoperit într-un muzeu o versiune din piatră a jucăriei, veche de un milion de ani, și asta părea să demonstreze ceva. Apoi a ieșit la iveală că originea jucăriei avea ceva de-a face cu Israelul și Palestina, așa că toată lumea a făcut un pact să nu mai pomenească de ea niciodată. Și toate acestea s-au întâmplat în decurs de vreo patru zile, cam așa.

A deschis portalul. „O să tot facem asta până la moarte?“, se întrebau oamenii unii pe alții, iar alții se întrebau: „Suntem în iad?“. Nu în iad, își zicea ea, ci într-o cameră fosforescentă, cu reviste datate mereu, unde așteptau să intre în memoria istoriei, răsfoind un exemplar din *Lousiana Parent* sau *Horse Illustrated*.

Acela, locul în care am fost pe punctul de a ne pierde trupurile, acela a fost locul unde trupurile au devenit lucrul cel mai important, în locul acela al mării lichefierii a devenit important dacă îi spuneai *apă cu bule* sau *sifon* după ce creșteai, sau dacă mama ta gătea cu praf de usturoi sau cu căței adevărați de usturoi mărunțiți, sau dacă aveai artă adevărată pe pereți sau atârnai fotografii cu familia ta stând pe bușteni, cu un decor fals în spate, sau dacă ți-ai vopsit caserola în întregime în portocaliu. Imaginea ta a fost mărită la granulație maximă, erai în spațiu, era frăția omului și într-un fel, n-ați fost niciodată aruncați departe unul de celălalt. Ai tot mărit imaginea aceea caldă, granulată, până când a ajuns să semene cu peisajul rece al Lunii.

„Ce faci?“, a întrebat-o soțul ei cu blândețe, șovăielnic, repetând întrebarea până când ea și-a ridicat privirea goală la el. Ce *făcea*? Nu vedea că are brațele pline cu nestematele clipei? Nu-și dădea seama că un feminist postase în ziua aceea o fotografie cu *sfârcul* lui?

Devenise celebră datorită unei postări care întreba simplu: *Poa' să fie câinii gemeni?* Atât. *Poa' să fie câinii gemeni?* Chestia asta prinsese atât de tare, încât adolescenții îi trimiteau emoticoane plângăcioase. Erau la liceu. Aveau să-și amintească *Poa' să fie câinii gemeni?* în loc de data

Tratatului de la Versailles, pe care, sincer acum, nici ea nu o știa.

Asta îi adusese o notorietate oarecum superficială. Era invitată pretutindeni în lume să vorbească din mijlocul a ceea ce părea a fi o masă de nori despre noile mijloace de comunicare, despre noul flux de informații. Stătea pe scenă lângă bărbați care erau cunoscuți mai degrabă după numele de utilizator și femei care își îngroșau sprâncenele atât de tare încât păreau nebune, și încerca să explice de ce, obiectiv vorbind, era mai amuzant să scrii „strănoot“. Nu simțea că așa se trăiește viața reală, dar cum se mai trăia în zilele noastre?

În Australia, unde era în mod inexplicabil de populară, stătea pe scenă, sub luminile ce se topeau unele în altele, cu un tip care era și el expert în internet, pe al cărui chip se citea satisfacția de a fi canadian și care avea părul dat în mod vizibil cu gel de 32 de dolari. Vorbea bine și convingător pe o varietate de subiecte, dar era îmbrăcat cu Cyber Pants, genul de pantaloni pe care-i purtam pe vremuri, când credeam că trebuie să ne dăm cu skateboardul prin internet. De asemenea, purta tot timpul ochelari caleidoscop, ca să se protejeze de lumina orbitoare a spațiului cibernetic, ce provenea de la un soare pe care îl ducea cu el, direct în